

Herodijada.

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal Bogdan Vened.

Osmo poglavje.

Maščevanje.

Maruška se je zdrznila, ko ji je Poljak povedal, kaj mu je pravil Jurij. Pa le za hip. Ogorčena je planila pokoncu: „Kaj? Kaj takega mi podtika Jurij! Za Boga svetega, to je grozno, kaj si vse ljudje izmislijo! Jaz da bi bila spravila s sveta Primoža, svojega sorodnika in dobrotnika! Ne, to je pa že preveč! Povej Juriju, da ga grem precej tožit, če le še eno samo besedico zine o tej stvari.“

„Nič se ne boj! Roko mi je dal, da ne bo nikomur več tega pravil!“

„Meni se ni treba nič bati, ker imam čiste roke, gotovo čistejše kot Jurij. Ha, ha, ha, človek bi se najrajši smejal, ko kaj takega sliši, če se ne bi moral zgrazati nad hudobijo ljudi. Jaz sem kriva, da je Primož umrl, ko sem ravno jaz hotela preprečiti nesrečo! Vedí, da sem bila tisti dan jaz res v skednju. Prejšnji dan sem bila slučajno zapazila, da je v sredi lestve en klin že jako

trhel. Šla sem namreč po lestvi na oder pogledat, če so kokoši tam znesle kaj jajec, ker nekatere hodijo tudi na oder nest. Ker sem se bala nesreče, sem drugi dan dopoldne šla v skedenj, odstranila trhli klin in namesto njega vteknila novega. Takrat me je menda videl Ribničan, pa je potlej stvar tako zlobno zavel. Seveda, ko bi bila jaz bolj natanko pogledala, bi bila lahko zapazila, da je tudi zgornji klin jako slab. Pa sem se premalo pobrigala. In tako se je zgodilo, da se je klin ulomil pod težo Primoževega telesa, in odtod nesreča. Le pojdi z menoj v skedenj, da boš videl, da je tako!“

„Saj ti verjamem.“

„Nič, pojdi z menoj in prepričaj se na svoje oči!“ In potegnila je Poljaka za seboj v skedenj.

In Poljak je moral res potrditi, da je en klin v sredi lestve skoraj popolnoma nov, a gorenji so bili bolj slabi in najslabši še